

Roža življenja.

In tam nekje je zacvetela mi,
 kjer vreclec moje srčne je krvi,
 in tam nekje je zadehtela mi,
 kjer moč življenja mojega leži —
 tam v žitju notranjem — ta roža moja.

In v hipu, ko je luč me obsvetila
 spoznanja, žalovanja in kesanja,
 ta roža je svoj bujni cvet razvila
 in kakor rosna zarja pomladanja,
 tako je vstala mi — ta roža moja.

Ob sebi sama, ko je prišel čas . . .
 Tam v globočinah mi dotlej je spala,
 a zvedel sem, da jaz imam svoj jaz,
 in z lastno silo je iz spanja vstala,
 svoj piti dala vonj — ta roža moja.

In jaz ga pijem, pijem te moči,
 ki kot duhovi vstajajo iz cveta . . .
 In takrat mi zapolje živo kri,
 zastane v žilah, od ledú objeta,
 če trudna mi zaspi — ta roža moja.

A sni objemajo jo bolj in bolj . . .
 Če plava solnce zlato ji po nebi,
 če čuti črno, mrzlo noč ob sebi,
 če čuti pomlad ali zimo zgolj —
 nagiba trudni cvet — ta roža moja.

Nje vonj izpit, nje čar usiha že,
 in črv napal je korenine ji . . .
 In solnce njeno že za gore gre
 in jutro skoro več ne sine ji —
 zapade smrti, ah — ta roža moja.

Živela je, da se je izživela . . .
 Ob sebi sama, ko ji pride čas,
 sesede mi v kopico se pepela,
 nad njo bom solze morda točil jaz,
 a nikdar več ne vstane — roža moja.

Na vrtu mojih sanj tam vzklije še,
 a bolje bilo bi, da ne nikoli!
 Kaj duša moja bo čutila še,
 ko več ne bo kraljice na prestoli?
 Daj s smrtjo srcu smrt — ti roža moja!

E. Gangl.

Romar.

Ram li, mož sivolasi?
 Hvaljen Jezus! — Postoj!
 Stopa ti noga počasi,
 truden korak je tvoj . . .
 Mož, ki je čul pozdravilo,
 vrne ga in postoji,
 lice za hip se zjasnilo,
 z glasom resnim veli:
 Romar sem, hodim po sveti
 duši pokoja iskat . . .
 Kaj bi ti pravil? . . . Umeti
 brata ne more več brat.
 V srcu sem vero zamoril,
 živel sem, živel sem mlad,
 dokler si pota otvoril
 v prsi ni meni jad.
 Prišlo je bridko spoznanje,
 zbudil se v duši kes,
 šel sem na potovanje
 strt, uničen ves.

Vidiš li lice moje?
 Strah na njem boš spoznal . . .
 Čvrsto telo sem svoje
 v plen trohljivosti dal.
 V žile svoje korene,
 v kri je gnala strast,
 volje ni bilo jeklene,
 pal sem človek v propast!
 Kakor izlit bi bil vanje,
 pekel mi v prsih gori,
 bega od mene spanje,
 dneva bojim se, noči . . .
 Bitje pred sabo zrem mlado,
 ki mu cvete obraz,
 ki živel bi rado,
 pa sem umoril ga jaz!
 Sebe umoril . . . Bojazen
 zvesto me spremlja povsod,
 sebi najhujša sem kazen,
 dvor slabosti in zmot.

Vidiš pred mano milijone,
 ki so enaki mi vsi?
 Prédno mi žitje zatone,
 spet jih milijon se rodi . . .

E. Gangl.